

Tarihi Kulluk Sözleşmesi 3

– Bayram KAYA · 23 Haziran 2017

Kıscası ittifakın iradesi; entegrasyon içindeki pay ortaklığı nedeniyle; somut, tekil, üreten ortak iradelere dayanır. Bu temel dayanak nedenle ittifakın iradesi insanı halife olarak yaratmanın tekil iradesiydi.

İttifakı oluşturan her bir grubun iradesi kendi üretim gücünün iradesiydi. Bu üretim gücü grubun anlama anlatma zihniyeti ve diliydi. İttifak içindeki iradelere mısır üreten iradeyi, koyun yetiştiren iradeyi, demiri işleyip alet yapanın iradesini, dokumacıların iradesini; anlama anlatma farklılığı ile dillerini vs. grup iradesinin içinde çekin, o tekil ittifakın iradesinden (El iradesinden) eser bile kalmaz.

O; "ben eşsiz, benzersiz, ortakları olmayan tek ve tekil iradeyim" diyenden eser kalmazdı. Teklik ve salt bir işlev durumları, kendi dışlarında hemen hemen hiçbir şeydir. Doğa dahi birçok tekil durumları işlevli bağıntılar ortaklığı işleyişi yapmasıyla o şeyleri ortaya çıkardı. Kaldı ki insanlar da üretim ilişkisi üzerinde ortak irade bağıntılar güdeni bir durum içinde olmasındı.

Sosyal mantıklı hikâye dilinin söylemi içinde pek bir nesnel neden söylemi yoktur. Sosyal mantığın hikâye dili; insana ya da insan egosuna göre olur söylemlerdi. Bu tür hikâye tarzı söylemler kişi öznel dünyası içinde; nedenli bilgi öğrenmesinden kaynaklı çığlıma yapacak düşünceye bir nokta koyma olmakla; hikâye dili kişinin özne dünyasında parçalı bilgi olur.

Nedenli oluşun sürekliliği içinde yorulan özne tembelliği; sürecin geçici oluşla nokta ve parçalı yeri kendisine inanma yapar. Ve inanmayı, inanmanın ayak direme kutsaması kılmakla da inanı; iman yapar. Sürekliliğin ya da tarihselliğin kestirilemez oluşunu bir temele oturtmak isteyen insan anlaması; tarihselliğin geçmiş süreçli parça olan kısmına nokta kor.

Nokta konulan bu yere ittifakın irade birliği; ortaklığın kararlı gücü olan potansiyel ligin kendisini buraya otorite eder. Bu otorite gelecek te oluşacak olgu ve olaylar içindeki her bir olay sürekliliğine insanı yetkili kılmadır. İnsanı gelecekte de yetkili kılan anlayış üreten ilişki sahipliğinin konsensüsüdür. Bu nokta ön ittifaklı olan kurucu iradenin devamından ve sürdürücüsü olmaktan yana olan iradedir. Bu nedenle bu ön ittifaklı sentez irade; her yönüyle melez olan insanı; halife yarattım diyecekti.

Tarihseli oluşunu ve geçmişini, bağlanım yasalarıyla bilen insan; bu nedenle El süreci içinde El'e karşı direnir olacaktı. Bu nedenle tarih seli insan, El'e; "Bana acıma. Bana merhamet etme. Bana ihlanda bulunma. Bana benim olanı ver. Bana benim olan emek gücü bağıntımı geri ver yeter", diye direnç koyuyordu. El; "benim olan benim, senin olan da sen de benim" diyordu. Direnenler de; "senin olan senin, benim olan da benim" diyordu. Öğrenilmiş çaresizlik içinde olan da; "senin olan senin, bizim olan da senin, biz sana teslim olanlardanız" diyordu

İnsan, üreten ilişki içinde olup biteni; her biri farklı totem mesleğine sahipliği tabanlı, üreten gücün bir arada ittifak ve entegre gücü iradesi ile olduğunu biliyordu. İnsanın bilmesine karşı, tarihsel olandan yoksun kul olan sosyal anlayış ta; olup biten şeyleri ayrı bir güç, ayrı bir El manası oluşuyla anlıyordu. Ve bu anlayış içinde bırakın üreten ilişkileri bilmeyi; ürettiği şeyleri kendisine El; lütuf, himmet, başış, olarak veriyordu. Bunu böyle anlamak dosdoğru yoldu. El süreci her anlama gelecek yuvarlak laflarla anlatıyordu.

Nedenli anlama kaostuk olanı; kristalize edikle, düşünceyi durultan, çöktüren bir anlama olur. Kişiyeye dinginlik verir. Bu bilme üzerindeki dinginliğin bir ucu da merak etme olmakla bilme bulma yeniden bilme oluşla sürekliliğe döner. Bu da kişiyi yorar. Bir önceki bilmesi içinde kendi kendine yeten düşünce olan o bilmeyi kendisine odak alıp yeni olan yorulmalara karşı direnir.

Bu nedenle insan anlaması, bildiği nesnel nedenli olan bir düşünceden yeni bir düşünceye yol açacak olması karşısında; yeni yolun kişiyeye vereceği yorulma nedeni ile kişi ilk düşünce içinde pasif durumu ile kalır. Kişinin pasif durumda kalması hep yeni yorulmadan kaynaklı olmaz. Günümüzde elektriği bildiği halde, kişinin televizyon görüntüsündeki anlaşılmağı bilememesi de bu pasifliğin nedenidir.

Bildikleriyle dahi; görülür, yaşanır olanı açıklayamama paradoksu içindeki insan; bildiği ile olup biteni açıklayamaz olur. Yine de olup biteni bildiğiyle açıklamak ister. Bu bildiği öyle şey olmalı ki bilmediği her şeyi de onunla bilmeliydi. Henüz böyle bir şey yoktu. Ama insan kölecilik ittifaklı sözleşme içinde yaptığı iman akdi ile böyle şeyi bulmuştu. Bu bulduğu şey El mana anlayıştı. Artık her şeyi El ile bilecekti.

El mana anlayışı olup bitenleri, özne nesnelliğe göre değil de; salt kendisine (El'e göre) açıklamaydı. Kul bulduğu bu bilme süreciyle her şeyi; El'e ve El'in (kendi) kafasına göre açıklıyordu. Söyleneni de hem El, hem kul kendine göre olur izan, üzerinde hikâye ediyordu. Söylenenleri bu tür algı odaklı güç etrafında kristalize etmekle insan (kul); huzur bulurdu. Bu huzur bulma şeklini de geçmişten bugüne sürekli olsun istiyordu. Bu süreklilik sanki başı ve sonu olmayan düşünce olukla donmuş film karesiydi.

İnsana göre anlatım; insan bencilliğine göre anlatımdır. Düşünceyi bencillik üzerinde duygu ortaklığı yapan (empati yaptırır); en temel yaklaşımdır. Bu empati dil içinde nesnel olanı, insana göre anlatır olmanız vardır. İnsana göre anlatma içindeki anlatılanlar nesnel nedene uymadık kadarıyla, süreçte perspektif kaymasına neden olurlar. İşte kısmen İlah, pek çok ta El bu perspektif kayması içinde olur.

Halife yaratacağım kararını alanlar; ittifakı baz almakla; üreten sentez ilişki iradesini zım ederler. Ama bu halife yaratacağım söyleminde ittifak nesnesi; ittifaka göre söylense de ittifak sonrasında ittifaka göre olduğu anlaşılmağı. Sizin arabada inerken kayda alınmış olan "ineceğim" sesiniz sonraki dönem içinde neyden ineceğiniz bilgisini vermez.

Halife yaratacağım diyen ya da diyenlerin bu sözü de ön ittifakı ortam olmayan bir süreçte anlaşılmaz olur. Aslında İttifak içinde ittifaka göre kendi yetenek ve yapabilir oldukları bu tarihi geçmişlerini ilahlar; bu söylemde zım ederler. Ama sonraki zaman içinde halife yaratacağım söyleminde ön ittifaklı bir nesnel olmadığından bu söylem içindeki temel neden yerine El'in yaratma mantığı oturmakla, perspektif kayar.

Aslında mezlere konuşanlar ön ittifakın olup bitenine göre konuşanlardı. Oysa kişi halife yaratmayı ön ittifaklı üreten ilişkilere göre değil de; kendi içinde olduğu öğretide içinde olmasının kendisine göre söyler. Kendisine intikal eden; kendisine göre söylenenler de; melez insanlar zamanında melez insana göre söylenenleri; şimdiki söyleyenler melezin kendilerini; kendi anlaması içinde başka bir yere koyar.

Böylece sosyal anlayışa göre, şimdiki konuşanların "halife yaratacağım" sözünde kayan bir perspektif vardır. Bu perspektif kayması yüzden üreten ilişki bağıntılı nesneliliğin üzeri kul olan anlayışla sırlanmış gibi olur. Üzeri sırlanmış olan üreten ilişkili ortak iradenin yerine de "ben halife yaratacağım" diyen şimdi zamanda hikâye eden; ortak iradenin yerine gelir oturur. Gelip oturan, ön ittifak içinde nesnel olmanın inşa ettiği bu yasal yere oturur.

Bu nesle ve yasal yere oturan; buraya oturmakla eski inşa oluşun nesnel alan etkisini doğrudan kazanır. Yani doğan görünümlü şahin olur. Şahin buraya oturmakla üzerine konduğu ağacın alan etkili devinmesini de kazanmak gibi yeni bir devinim görünümü kazanır. Kazandığı bu devinim etkisiyle buraya oturan şey ön ittifaklı nesnel oluşa göre davranmanın iradesini de kullanan bir meşruiyet olur.

Hâlbuki ön ittifaklı sentez içinde ne insanda, ne insan olmada ve insanı yaratmada hiçbir sorun hiçbir perspektif kayması yoktur. Hatta ön ittifak içindeki insanlı süreç, tarım devrimini de ortaya koymuştu.

Kölecî siteme geçilmekle işler değişmektedir. Tarihte ilk kez özel mal, mülk sahipliği yüzünden fitne, fesat ve kan dökücülük ortaya çıkmıştır. Sitemde insanın ve insan üretimi olan malın ve mülkün kişi sahipleri vardır.

Aç ve yoksul kalmasıyla, köle olan insan; mal, mülk sahibi olmak istiyordu. Mal mülk sahipleri gibi mal mülk sahibi olmakla da onlara benzemek (tagut olmak) istiyordu.

Kul insanın; mal, mülk sahibi ya da mal, mülk sahipleri gibi olmak isteyen bir nefsi ve arzusu vardı. İşte insanın sahipleri: insanın sahipleri olan El gibi iradî olmak istemelerini ve insanların sahipleri olan El gibi kendi sahiplik malları olsun istemelerini ve kulların El mülklerine gıpta edip imrenmelerini El; fitne fesat oluşla değerlendiriyordu.

El, fitneyi ve fesadı; köle ittifaklı inanıcı anlaşmaya göre sayıp söylüyordu. "Haset etmeyeceksin". El olan sahibe benzemeyeceksin". "Bir şeyin sahibi olanla; bir şeyin sahibi olmayanlar bir olur mu? Dedi.